

λον πρὸς τὰ ἄστρα ἢ πρὸς τὴν γῆν. Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ πέριξ, ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἀσήμεους αὐτοῦ προγόνους, ὅπως δικαιότερον κομπάζῃ ἐπὶ τοῖς προτερήμασιν αὐτοῦ, καὶ ὀλιγώτερον δαπανᾷ τὰς δυνάμεις εἰς ἀεροδασίαν, δι' ἧς ἕκαστος φιλόσοφος λαμβάνει τὴν τυχοῦσαν διεύθυνσιν, ὡς στερούμενος πηδαλίου.

Γ. ΛΗΘΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ.

Τὸ ἀρέσκειν εἶναι συγγενὴς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκη· τὸ θέλγειν ὑπῆρξε πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὸ ὄνειρον τοῦ ὡραίου φύλου. Ἡ φιλαυτία μετέβαλε τὸ προτέρημα τοῦτο, ἡ δὲ φιλαρέσκεια ἐτελειοποίησε μὲν αὐτὸ, ἐβλάψεν ὅμως τὸ πρότέρημα τοῦτο, θελήσασα νὰ προσλάβῃ τὸ προσωπεῖον τῆς ὡραιότητος. Τότε ἐγεννήθη ἡ χρῆσις τῶν κοσμητικῶν φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ καταγωγὴ αὐτῶν εἶναι ἀρχαιοτάτη. Κατὰ τὸν προφήτην Ἐνώχ, ὁ ἄγγελος Ἀζαλιέλ, πολὺ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐδίδαξε τὸ μυστήριον τοῦ ψιμυθίου εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἔθνους· πολλὰ δὲ χωρῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνκφέρουσιν, ὅτι αἱ καλλοναὶ τῆς Ἱερουσαλήμ μετεχειρίζοντο τὸ στίμμι ἢ τὸ θειοῦχον ἀντιμόνιον, ὅπως χρωματίσωσι τὸ πρόσωπον. Ὁ συρμός, ἢ μᾶλλον ἢ περιεργὸς αὕτη μαγία ἐμόλυνε μετ' ὀλίγον τὴν Συρίαν καὶ τὴν Χαλδαίαν, ὅθεν ἐξηπλώθη μεταξὺ τῶν πρώτων ὀπαδῶν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ ἀρχαία Ἰταλίη δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφύγῃ τὴν τυραννίαν τῆς συνηθείας ταύτης· ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζεσθαι ἐγεινεν ἰδίᾳ ἐπιστήμη ἀποκαλουμένη κοσμητικὴ. Βλέπομεν τὰς Ῥωμαίας μὴ ἀρκουμένας εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ μολύβδου καὶ τῆς γῆς τῆς Χίου μεμιγμένης μετ' ὄξους λεύκανσιν τῶν τρυφερῶν αὐτῶν πρειῶν, ἀλλὰ καὶ χρωματιζούσας τὰς ἀνωτέρω οὐσίας. ὅτε μὲν διὰ βάμματος ῥοδόχρου, ἐξαγομένου ἐκ τινος κογγυλίου, ὅτε δὲ διὰ τοῦ χυμοῦ φ. τοῦ τινος τῆς Συρίας, ὀνομαζομένου ῥίζιον. Ἡ πολιτέλεια αὕτη ἔκαμε τυχυτάτας προόδους, συντελούσης ἀφ' ἑτέρου καὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ κράτους. εἰς τὴν κατάχρησιν ταύτην, μέχρις οὗ ἡ ἠδύπαθῆ· τοῦ Νέρωνος σύζυγος Ποππαία ἔφερε τὸ σκάνδαλον εἰς τὸ μὴ περαιτέρω διὰ τῆς ἐπινοήσεως λιπαροῦ τινος ψιμυθίου, δι' οὗ ἐκάλυ-

πτε τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐπλυνεν ἀκολούθως δι' ὀνείου γάλακτος, ὅπως αὐξήσῃ τὴν λευκότητα τοῦ χρώματος αὐτοῦ.

Σήμερον οἱ συρμοὶ εἶναι σχεδὸν οἱ αὐτοί· αἱ συνταγαὶ τῶν κοσμητικῶν ἡμῶν ἠλλαξαν ἐπ' ἐλάχιστον. Αἱ ῥωσσίδες εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἀποσπῶσι πλέον τὰς ὀφρῦς αὐτῶν, ὅπως ἀντικαταστήσωσιν αὐτὰς διὰ πυκνοῦ στρώματος μολυβδαίνης, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλειψαν ἐντελῶς τὰς παραλόγους αὐτῶν συνηθείας. Ὁ ἰνδὸς στιγματίζεται (seta-touer), ὁ ἄγριος παραμορφώνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τῶν γελοιωδεστέρων χρωμάτων, αἱ δὲ ὡραῖαι Εὐρωπαϊαὶ ἐμπαίζουσι τὰς ἰδιοτροπίας ταύτας. Ἐν τούτοις, τίς ἤθελε πιστεύσει ὅτι ἔχουσι καὶ αὐταὶ τὸν στιγματισμὸν καὶ τὰς βαφὰς τῶν ἀγρίων; Εἰσέλθετε εἰς τὸ καλλυντήριον τοῦτο, ἐν τῷ ὀποίῳ ἀναπαύεται ἡ κομψὴ τῆς φιλαρεσκείας ἀποσκευὴ· ἐξετάσατε τὰ μαγικά ταῦτα φυλακτήρια, ἅτινα ἐπενόησεν ὁ Θεὸς τῆς φιλαρεσκείας ὅπως διαωνίσῃ τὰ θέλγητρα τῆς ὡραιότητος· σπουδάσατε τὸ περιεχόμενον τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων δοχείων, ἐν οἷς ἡ δυσμορφία εὐρίσκει ἐτοιμὴν τὴν τε λευκότητα καὶ τὸ ῥοδόεν χρῶμα. Ὅποια ἐκπλήξις, πόσα ὄνειρα κατεστράφησαν δι' ὑμᾶς! Τὸ ψιμυθιον τοῦτο, οὐ τινος ἢ παρθενικῆ λευκότης ἐμειδία τοσοῦτον ἠδέως ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὡραίου φύλου, δὲν εἶναι πλέον παρ' ἀκάθαρτον μίγμα κρητίδος καὶ βισμούθιου· τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο, τὸ ἔμβλημα τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς υἱείας, δὲν εἶναι παρ' ἀμάλαμα ὑδραργύρου καὶ θείου. Προσθέσατε εἰς τὸν ἀνωτέρω κατάλογον τὸ ἔλαιον τοῦ τάλκου (1), τὸ ἐρυθρὸν ὄξος, ὅπερ εἶναι ἀρχαῖα διάλυσις καρμινίου ἐναυωρουμένη ἐν ὄξει ρι' ὀλίγου γλισχράσματος ἀραβικοῦ κόμμιος, τὸ λεπτὸν κεχρωματισμένον ὕφασμα, καὶ θέλετε λάβει γνῶσιν ὅλων τῶν μυστηρίων ὅσα αἱ νεώτεροι Λαῖδες μεταχειρίζονται ὅπως καλύψωσι τὰ φοβερά τοῦ χρόνου ἔχνη ἢ ὅπως κολάσωσι τὰς φυσικὰς αὐτῶν δυσμορφίας.

Ἄλλὰ φεῦ! ἡ φιλαρέσκεια ἔχει τοὺς μάρτυρας καὶ τὰ θύματά της. Ἴδετε τὴν ῥοδίνην ταύτην καλλονὴν, ἥτις, ἐναντίον τῆς ἡλικίας ἥτις τῇ ἐπιβάλλει τὴν κοσμιότητα, κατορθώνει νὰ ὑποκρύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ χρόνου· τὰ θέλγητρά της σὰς ἐκπλή-

(1) Τὸ τάλκον εἶναι οὐσία ὑπόλευκος ἢ φαικὴ, λιπαρὰ εἰς τὴν ἀρῆν, εὐκόλως χροασομένη ὑπὸ τοῦ ὄνυχος, δυσκόλως τηκομένη διὰ τοῦ φουετῆρος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φυλλωτῆ, δυναμένη νὰ διακριθῇ εἰς λεπτὰ πέταλα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὀφρακῆ. Τὸ ὄφρακον τοῦτο εἶναι γνωστὸν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν craie de Briançon.

τουςι, σὰς θαμβόνουσι. Περιμείνατε! ἡ γοητεία θέλει μετ' ὀλίγον διασκεδάσῃ, μετὰ τινα δ' ἔτη ἡ ἀσύνετος θέλει πληρώσει λίαν ἀκριβῶς τὴν λατρείαν τὴν ὑποίαν ὑπέκλειψε, καὶ τοὺς ἐφημέρους θριάμβους οὓς ὀφείλει εἰς τὴν ἐπιτυχὴ τῶν γραφίδων αὐτῆς χρῆσιν· ἤδη τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἀλλοιοῦνται καὶ μαραίνονται, αἱ ρυτίδες, αἱ γῆθελαι νὰ ὑποκρύβῃ, ἐκτείνονται καὶ δικυλακίζουσι τὸ μέτωπον αὐτῆς· τὸ δέριμα γίνεται τραχὺ, σκληρὸν, ἐλαιόχρουν· οἱ ὀδόντες αὐτῆς κλονοῦνται καὶ φθείρονται, ἄφθονος σιέλος καταπλημμυρεῖ τὸ στόμα καὶ ἐκρέει ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς· ὑποφέρει, καταρᾶται τὴν ἀφροσύνην αὐτῆς· ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀργὰ τὸ κακὸν εἶναι ἀνίατον, ἡ δ' ἀπελπίσια ἐπιταχύνει τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Κοσμητικὰ ἀποκαλοῦμεν τὰς οὐσίας αἰτίνας ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ δέριματος καὶ τῶν παρὰ τὴν μάτων αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ διατηρήτωσι τὰς ιδιότητας αὐτοῦ, ἢ ὅπως θεραπεύσωσι τὰς τυγχίας ἢ διὰ τοῦ χρόνου ἐπερχομένας εἰς αὐτὸ ἀλλοιώσεις. Τὸ δέριμα ἐν ὑγιᾷ καταστάσει ἀποβάλλει καὶ ἀπορροφᾷ διὰ τῶν πόρων οὐσίας τινάς, τοσοῦτω δὲ κάλλιαν ἐνεργεῖ, ὅσω ἡ ἐπιφάνειά του εἶναι καθαρὰ καὶ λεία· ὡς παράδειγμα τῶν κινδύνων οὓς ἐπιφέρει ἡ παρεμπόδισις τῆς διαχωρητικότητος αὐτοῦ, θέλομεν ἀναφέρει τὸ ἐξῆς πείραμα τοῦ φυσιολόγου Μαζανδῆ, ὅστις ἀλείψας ὀλόκληρον τὸ σῶμα κονίκλου, πλὴν τοῦ προσώπου, διὰ διαλύσεως οὐσιῶν εἰς τρόπον ὅστε ν' ἀποφραχθῶσιν οἱ πόροι, εἶδε τὸ ζῶον ἀποθνήσκον μετὰ τινος ὥρας, ἂν καὶ ἡ λειτουργία τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὀργάνων δὲν εἶχε παραβλαφθῆ, ἀλλὰ μόνον τὸ δέριμα δὲν συνεκοινωνε μετὰ τῆς ἀτμοσφαιρας. "Αὐτὰ διαταραχθῆ ἢ πύση ἢ ἀναπνευστικὴ τοῦ δέριματος ἐνέργεια, συμπάσχει μετ' αὐτῆς ὀλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς. Εἴμεθα λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν κοσμητικῶν, ὅπως τοῦλάχιστον ἀποφύγωμεν τὴν τύχην τοῦ κονίκλου τοῦ Μοζενδῆ.

"Αν καὶ ἦναι βέβαιον ὅτι αἱ ἐπαγγελόμεναι τὴν ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων τοῦ δέριματος, αἱ ἐξαλείφουσαι τὰς ἐφηλίδας, αἱ χρωματίζουσαι τὸ δέριμα διὰ διαφόρων χρωμάτων σκευαίαι, εἶναι συνήθως προϊόντα τῆς ἀγυρτείας, εἶναι ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἀναμφισβήτητον ὅτι εἶναι ἐπωφελὲς νὰ διατηρῶμεν τὴν ζωρότητα τῆς χροιάς, τὴν εὐκαμψίαν, ἀπαλότητα καὶ ἐλαστικότητα τοῦ δέριματος, νὰ προφυλάττωμεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν

ῥυτίδων. ν' ἀφαιρῶμεν διὰ πλύσεων τὰ λείψανα τῆς ἐπιδερμίδος, καὶ ἐν γένει νὰ τρώωμεν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος εἰς διηκετὴ καθαρότητα. ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τὸ δέριμα νὰ ἐκπληρῆ θεόντως τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ.

Ἡ κυριώτερα συνθήκη ἦν ὀφείλουσι νὰ ἐκπληρῶσι τὰ κοσμητικὰ τοῦ δέριματος εἶναι ἡ ἀπὸ αὐτῶν ἔλλειψις πάσης δηλητηριώδους οὐσίας, ἥτις ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ δέριματος, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ δηλητηριάσεις διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως αὐτῆς, καθόσον μάλιστα αἱ λιπαραὶ οὐσίαι, μεθ' ὧν συνονοῦνται ἰδίως τὰ πλεῖστα τῶν κοσμητικῶν, ἔχουσι τὴν ιδιότητα τοῦ διαλύειν τὸ καλύπτον τὴν ἐπιδερμίδα περίβλημα. "Αν καὶ ἦναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι τὰ δηλητήρια δὲν ἀπυροσφῶνται διὰ τοῦ ὑγιῶς δέριματος, ὅταν διαλύσωμεν τζῦτα ἐν τῷ ὕδατι ἑνὸς λουτροῦ, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ ὅσακις πρόκειται περὶ μιγμάτων μενόντων ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ ὑπὸ ἑτέρας συνθήκας εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέριματος, ὅποια εἶναι λ.χ. τὰ ψιμύθια.

Δύναται τις ἄρα γε νὰ ἐξωραίσῃ τὸ δέριμα; Ἴδου ζήτημα πρὸς λύσιν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς γενικὴν τινὰ ἔρευναν τῶν συντελούντων εἰς ἀλλοίωσιν τοῦ δέριματος αἰτίων. Ἡ κίσθησις τῶν χρωμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχετικῆς πυκνότητος τῶν συστατικῶν στρωμάτων παντὸς σώματος. Ὁ οὐράνιος θόλος φαίνεται ἡμῖν κυανῶς ὅταν ὁ βαθμὸς τῆς ἀραιότητος τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων καθιστᾷ ταῦτα ἱκανῶς ὅπως παράξωσιν ἐπὶ τοῦ ὄργανου τῆς αἰσθήσεως ἡμῶν τὸ κυανῶν χροῶμα· ἴδου ὁ λόγος δι' ὃν ὁ οὐρανός, ὁ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἰστάμενον παρατηρητὴν φαινόμενος λευκόφαιος ἢ σκοτεινός, θέλει φανῆ βαθέος κυανοῦ χρώματος εἰς ἕτερον εἰς τὸ βάθος φάετος εὐρισκόμενον παρατηρητὴν· ἴδου διὰ τὴν ἐγκαταλείποντας τὰς πεδιάδας καὶ ἀνερχόμενοι εἰς ὑψηλὰς κορυφάς, βλέπομεν τὸν οὐρανὸν λαμβάνοντα ἀλληλοδιαδόχως καὶ βαθμηδὸν χροῶμα ἀριστάμενον μικρὸν κατὰ μικρὸν τοῦ κυανοῦ. Αἱ τριτῆται παρατηρήσεις. ἂν καὶ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἄσχετοι πρὸς τὸ περὶ κλιματικῆς τοῦ δέριματος ζήτημα, ἐν τοῖσι εἶναι παραδείγματα ἐπιεὐθείας φέροντα τὴν λύσιν αὐτοῦ. Καὶ ὅπως δυνάμεθα, μεθ' ὅταν ἐξεθέσωμεν, νὰ ἐννοήσωμεν πῶς τὸ εἰς τὰς φλεβικὰς διευκλαδώσεις τοῦ δέριματος τῶν νέων ῥέον ὑγιὲς αἷμα ἀπὸ ῥοδόχρου τὴν χροιάν, δὲν παρουσιάζεται ἡμῖν μετὰ τῆς αὐτῆς

χροιάς, όταν ἡ πρόοδος τῆς ἡλικίας καὶ αἱ νοση-
ραὶ καταστάσεις ἐπέφερον διαταραχὴν ἣτις με-
τέβαλε τὴν σχετικὴν πυκνότητα τοῦ δέρματος·
τὸ νεκρὸν χρῶμα ἀντεκατέστησεν ἡ ἐλαιόχρους
καὶ ἀμαυρὰ χροιά. Φεῦ! ἀκαταλόγιστος ἡ ἀπώ-
λεια διὰ τὰς γυναικας αἵτινες ἐνασχολοῦνται
εἰς τὸ νὰ ἐξαφανίσωσι τὴν ἀδιόρθωτον βλάβην,
ἣν ὁ χρόνος ἐπιφέρει, καθ' ἐλάχιστην, εἰς τὸ σχῆμα
καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς ἀστράλου; αὐτῶν ὠραι-
ότητος. Τὸ ἀληθὲς καλλυντήριον τῆς γυναικός
πρέπει νὰ ᾔηται ἡ ὀχθη δίκυγος; ῥυκίου· οὐδὲν
δύναται νὰ προσθέσῃ εἰς ὅ,τι ἡ φύσις τῆ ἔδωκε
μετὰ τοσαύτης δαφιλείας.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὑπάρχουσι καλλοναί, αἵτινες
δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἀλοιφῶν καὶ παχυμύρων
ὅπως ἀπολαύσωσι τῆς λατρείας τῶν εὐκισθήτων
ἀνθρώπων. Τὰ θέλητρα τοῦ πνεύματος, ἰδίως
δὲ τὰ εὐράνια προτερήματα τῆς καρδίας, ἀνα-
δεικνύουσιν αὐτὰς ὑπερτέρας πάσης τεχνητῆς
καλλονῆς. Ἀλλὰ φεῦ! αἱ πλείστα καταφεύ-
γουσιν εἰς τὸ ἀσθέτωμα, χάριν τοῦ ὁποίου ἐπι-
νοοῦνται τὰ παντός χρώματος χρίσματα, τὰ ὑπὸ
τῶν ἐρημερίδων διασαλπίζόμενα θαυμάσια ὕδα-
τα, τὰ κοσμητικὰ τοῦ σεραγίου κτλ. — Καθὼς
ἐν τῇ ζωγραφικῇ πρέπει νὰ κατασκευάζωμεν
προηγουμένως λευκὴν τινα βάσιν εἰς ἣν προσθέ-
τομεν ἐπιτυχῶς διάφορα χρώματα, οὕτω καὶ ἡ
φιλάρεσκος ἔχει ἀνάγκην ὅπως θέσῃ ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου ἐκεῖνο ὅπερ ἐπικαλοῦσι βάσιν. Τὰ με-
ταλλικὰ ὀξειδία, ἐνούμενα μετὰ λιπαρῶν οὐσιῶν,
δύναται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ-
τον. Ἐκ τούτων τὸ ἥττον ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑ-
γείαν, ὅπερ, ἄλλως τε, εἶναι καὶ εὐκολώτερον εἰς
ἐφαρμογὴν, εἶναι τὸ βιτυμούθιον. Τὸ λευκὸν τοῦ-
το κυρίως δὲν εἶναι δηλητήριον, ἡ δ' ἐπὶ τοῦ
δέρματος ἐπίθεσις αὐτοῦ δὲν ἔχει ἀτόπημα παρ'
ὅτι ἀπορράττει τοὺς πόρους, κωλύει τὴν ἀθῆλον
διαπνοήν, καὶ ἐπιφέρει διὰ χρόνου προδιάθεσιν
εἰς τὸ κολλῶδες τῆς γλώτσης· ἄλλοτε πάλιν
ἐνεργεῖ ὡς ἐλαφρὸν ἐμετικόν· ἰδοὺ δ' ὁ λόγος
δι' ὃν τὰ ἀσθεττωμένα εἶδωλα αἰσθάνονται στο-
μαχικοῦ; πόνους, ὑπερέρυθριν ἐλαφρὰς ναυτίας,
ὑπόκεινται εἰς σπασμούς καὶ βορβορυγμοὺς τῶν
ἐντέρων. Ἐὰν τὰ ἀτοπήματα περιωρίζοντο εἰς
ταῦτα μόνον, ἤθελον θεωρεῖσθαι παρὰ τῶν κυ-
ριῶν τούτων ἄλλως ἀσήμαντα. Τὶ δὲν ἤθελον ὑπο-
φέρει ὅπως γίνωσιν ὠραῖαι! Ἀλλ' ὦ σκληρὰ ἀ-
πάτη! ἐνίοτε συμβαίνει, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμ-
βου τῆς φιλαρεσκείας αὐτῶν, ἡ λευκὴ καλλο-
νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀφρικανικὴν, εἰς ἐπίμετρον δὲ
τοῦ ἀτυχήματος, ἡ μεταμόρφωσις νὰ συμβῇ εἰς
τὸ ἦμισυ μόνον μέρος τοῦ προσώπου· τότε ἔχο-
μεν τὴν μελανόλευκον καλουμένην καλλονήν.
Τὸ ἀερίοφως, ἡ καῦσις ἐλαίων τινῶν, ἡ γαιτο-
νία τοῦ μαγειρείου, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύνα-
ται νὰ παραγάγῃ ὑδροθεικὸν ὄξύ, εἶναι ἰσχυρὸν
εἰς παραγωγὴν τῆς φρικτῆς ταύτης καταστροφῆς.
Σχηματίζεται τότε ἐπὶ τῶν παρειῶν μελανὴ
στιβὰς ἐκ τῆς ἐνώσεως τοῦ βισμούθιου καὶ
τοῦ θείου.

Ἐν τῷ οἰονδήποτε σχῆμα καὶ ἂν μεταχειριζώ-
μεθα τὰ ψιμύθια, εἴτε εἰς κόκκιν, εἴτε εἰς φύ-
ραμα, εἴτε δι' ἀπαλοῦ κεχρωματισμένου ὑπά-
σματος, οἷαδῆποτε καὶ ἂν ᾔηται ἡ οὐσία ἐξ ἧς
κατασκευάζονται, εἶναι θετικώτατον ὅτι εἶναι
τὰ κινδυνωδέστερα τῶν κοσμητικῶν, καὶ ὡς
ἀπορράσσοντα τὸ δέριμα καὶ καθιστῶντα αὐτὸ
σκληρὸν καὶ εὐραγὲς ἢ καὶ διὰ τῆς ἀπορροφῆ-
σεως αὐτῶν προκαλοῦντα δηλητηριάσεις.

Τὰ λευκὰ ψιμύθια, τὰ κατασκευαζόμενα δι'
ἀνθρακικοῦ μολύβδου, οὐτινος ὑποκρύπτουσι τὸ
ὄνομα ὑπὸ τὰς ἐπωνυμίας *λευκὸν τοῦ ἀργύρου*,
λευκὸν τῶν μαργαριτῶν κτλ, εἶναι τὰ μᾶλλον
ἐπικίνδυνα. Δι' αὐτῶν δηλητηριάσεις εἶναι
συχνόταται, παρατηροῦνται δ' ἰδίως εἰς τοὺς
ἠθοποιούς τοῦ θεάτρου. Ἐκτὸς τῆς διὰ τῆς ἀ-
πορροφῆσεως βραδείας δηλητηριάσεως, τὰ ψιμύ-
θια καυτηριάζουσι καὶ ἐρεθίζουσι χρονίως τὸ
δέρμα, δίδοντα εἰς αὐτὸ χρῶμα ῥυπαρὴν καὶ ὄψιν
ἐρρυτιδωμένην, προσερχόμενα ἀμφοτέρω ἐκ τῆς
ἀπωλείας τῆς συστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως καὶ
ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς κυκλοφορίας κατὰ τὰ
τριχοειδῆ ἄγγεῖα τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Προσεπάθησαν ν' ἀντικαταστήσωσι καθ' ὁλο-
κληρίαν τὸν ἀνθρακικὸν μολύβδον διὰ τοῦ βι-
σμούθιου, διὰ τοῦ ὀξειδίου τοῦ ψευδαργύρου, διὰ
τῆς κρητίδος καὶ λοιπῶν, ἀλλὰ προτιμᾶται ὁ
ἀνθρακικὸς μολύβδος ὡς ἐπικολλωμένος καὶ κα-
λύπτων κάλλιον, ἂν καὶ ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐκθέτῃ
εἰς πλείστου; ἐκ τῶν εἰρημένων κινδύνων.

Ἐπιφέρει σπουδαῖα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς
υγείας καθόλου ἂν ὅμως ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐπινα-
λαμβάνηται πολὺ συχνά, ἐξαλλοιοῦσι τὸ λεῖον καὶ
ἀπκλὸν τοῦ δέρματος, ἀποκαθιστῶντα αὐτὸ τρα-
χὺ καὶ μεταδίδοντα εἰς αὐτὸ κίτρινωπὴν τινα
χροιάν. Τὰ ψιμύθια ταῦτα εἶναι εὐχρηστα εἴτε
εἰς κόκκιν, εἴτε εἰς διάλυσιν, εἴτε εἰς ἀλοιφήν· εἶναι

69

δὲ μίγμα λεπτορυστάτης κόνης τάλκιν τῆς Βενετίας, μετὰ χρωματιστικῆς τινος οὐσίας, ἐρυθροῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρώματος. Αἱ κυριώτεραι δὲ τῶν χρωματιστικῶν οὐσιῶν τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται εἰς κατασκευὴν τῶν ἐρυθρῶν ψιμυθίων, εἶναι τὸ καρμίνιον, τὸ ἐρυθρὸν τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ βούγλωττον, ἀσυγκρίτως ὅμως ὑπέρτερον καὶ εὐχρηστότερον εἶναι τὸ καρμίνιον. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ μᾶς διαλάβῃ ὅτι τινὰ πάλιν τῶν ψιμυθίων, περιέχοντα τάλκιν, χρωματίζονται διὰ κινναβάρεος (vermillon), ὅπερ δίδει εἰς ταῦτα ὠραῖον ἐρυθρὸν χρῶμα, ἀλλὰ συνεπάγεται τὰ ἀτοπίματα τῶν ὑδραργυρικῶν σκευασιῶν, αἵτινες γεννῶσιν ἐπὶ τοῦ δέρματος πρὸς τῇ δὴλητηριάσει καὶ διάφορα ἐξανθήματα.

Ἐὰν ὁμοίως ρίψωμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν συνταγῶν, αἵτινες ἐδόθησαν πρὸς σκοπὸν κοσμητικόν, θέλομεν ἀναγνωρίσει ἀναμφιβόλως τὸ ἀβλαβὲς πολλῶν ἐξ αὐτῶν, τοιαῦτα δ' εἶναι αἱ παρυγγέλλουσαι τὰς μαλακτικὰς πλύσεις, τὰς διὰ λιπαρῶν οὐσιῶν ἐντριβὰς, τὰ ἀπεσταγμένα ὕδατα τῶν ῥόδων, τοῦ ἀρνογλώσσου καὶ τόσα ἄλλα, περὶ ὧν θέλομεν πραγματευθῆ ἴσως ἄλλοτε.

(Ἐρμηνεύειν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΔΙΠΤΗΜΑ

ὑπὸ Α. KREUZER.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλ. Κ', καὶ ΚΑ'.)

Τῶν συμφωνιῶν ληξασθῶν τυχέω, ἔππευσαν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸ ξίφος τοῦ Πονταρλίκ, ὁ δὲ Παῦλος ἐπιβὰς μικροῦ Βρετανικοῦ ἵππου ἤρχισε νὰ προχωρή. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο ὁ οὐρανὸς ἦν κεκαλυμμένος ὑπὸ μελανῶν νεφῶν καὶ σφοδρὸς βόρειος ἀνεμὸς, προσβάλλων τοὺς ξηροὺς τῶν δένδρων κλάδους, παρῆγεν ἀπαισίους συριγμοῦς. Μόλις εἰσῆλθαμεν εἰς τὸ δάσος, ὁ Παῦλος φοβηθεὶς ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὑπομνήσας αὐτῷ τὰς συμφωνίας μας, τὸν ἠνάγκασα νὰ προχωρήσῃ, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐρθᾶσμεν ἐπὶ γυμνοῦ καὶ πετρώδους λόφου· ἐκεῖ ὁ νεκρὸς ὁδηγὸς μου ἐκράτησε τὸν ἵππον του, καὶ ρεῖζας διὰ τοῦ δακτύλου σκυθρωπὰς τυχὰς πύρ-

γων κορυφὰς προεξοχούσας ὑπερᾶνω τῶν δένδρων, ἀέκει εἶναι ὁ πύργος, εἶπεν· ἐγὼ, κύριε, θὰ ἐπιστρέψω, καὶ εἶθε ὅλοι οἱ ἄγιοι νὰ σᾶς προστατεύσωσιν εἰς τὸ ἐπίλοιπον τοῦ δρόμου.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ παῖς καὶ φοβούμενος, φάσεται, μὴ τὸν ἐμποδίσω, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων.

Ἐγὼ δ' ἐξηκολοῦθηκα τὸν δρόμον μου· ἡ ἐσπέρα ἦν ἤδη προκεχωρημένη, ὅτε εἶδον ἀπέναντί μου τὴν μεγάλην πύλην. Ὁ πύργος ἦν μέγα καὶ σοβαρὸν οἰκοδομημα περικυκλούμενον ὑπὸ τάρρου. Οἱ ὑψηλοὶ, παχεῖς, ὑπὸ βρύων κεκαλυμμένοι καὶ ποῦ μὲν κρηνισμένοι, ποῦ δ' ἐτοιμώροποι τοῖχοί του παρίστων ζωνρὴν περικμηὴν καὶ ἐρημώτεως εἰκόνα. Ἐπὶ ἐκάστης τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτοῦ ἦν ἐπαλξις καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κυρίου οἰκοδομηματος κωδωνοστάσιον, ἐφ' οὗ ἦσαν τρίζοντα τὸν ἐσκωριασμένον ἀνεμοδείκτην. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει περὶ ἐμὲ, δικκοπτομένη ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος τριγμοῦ καὶ τῆς ἀπαισίας κρηγῆς τοῦ νυκτικόρακος. Σύρων ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον μου διέβην τὴν ἐτοιμώροπον γέφυραν. Ἡ πύλη τοῦ πύργου ἦν κεκλεισμένη· παλαιὰ ἐκωριασμένη ἄλυσις συνεδέετο μετὰ τοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς αὐλῆς κώδωνος, οὐτινος ὁ βραχνὸς ἤχος ἀντηχήσας ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἐρήμου οἰκοδομηῆς, μοὶ ἐπρουξέησε φρίκην.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἤκουσα βραδεία βήματα καὶ μικρὰ, παρὰ τὴν κυρίαν πύλην θύρα ἠνοιχθῆ τρίζουσα ἀπαισίως· εἶδον λευκότριχα γέροντος κεφαλήν, ἥτις ἀτενίσαστά με παρκοδῶς μὲ ἠρώτησε τί ἐπεθύμουν.

— « Νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, ἀπεκρίθην.

— « Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;

— « Ὅτι τὸν μάλῃς ἀφ' οὗ εἰσέλθω, φίλε »

Ὁ γέρον μετρήσας με διὰ τοῦ βλέμματος, προσέθηκεν· « ὁ πύργος εἶναι ἐρείπιον· οἱ δυνάμενοι νὰ τὸν ἀνακαινίσωσιν ἀπέθανον πάντες· τί θέλεις λοιπὸν; εἶτα ἐκινήθη ὡς θέλων νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐμπόδισα εἰπὼν ὅτι ἔρχομαι ἐκ Παλέρμου ὅπως ἐκπληρώσω τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ Πανταρλίκ· τότε δὲ χωρὶς νὰ δεῖξῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν μὲ παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθω, καὶ παρέλαβε τὸν ἵππον μου ὅπως τὸν ὁδηγήτῃ εἰς τὸν σταυλόν· ἔως οὗ δ' ἐπιστρέψῃ ἐπεριπάτουν ἐν τῇ αὐλῇ παρατηρῶν τὰς περικυκλούσας αὐτὴν στοάς. Μεν' ὀλίγα λεπτὰ ὁ γέρον ἐκαταβῆ